Iustina BURCI

INTERFERENŢE ROMÂNO-SLAVE ÎN ANTROPONIMIA VECHE DIN MOLDOVA

Pornind de la ideea că o cercetare complexă a sistemului onomastic actual nu exclude, ci, din contră, impune cu necesitate şi studierea diferitelor etape din evoluţia numelor proprii, analiza privitoare la antroponimia istorică din ţinutul Moldovei s-a bazat pe materialul documentar cuprins în catagrafia întocmită pentru acest ţinut între anii 1772 şi 1774[1].

Studiul istoric al limbii demonstrează faptul că, de-a lungul evoluţiei sale, limba a adoptat şi a adaptat numeroase elemente străine, fenomenul acesta de împrumut manifestându-se, din motive lingvistice sau extralingvistice, în mod permanent.

Vorbind despre împrumuturi, Lazăr Şăineanu aprecia că „acţiunile mutuale între limbile învecinate sunt o necesitate etnică şi rezultatele lor sunt de cea mai mare importanţă pentru istoricul progresului popoarelor”[2]. De multe ori se împrumută, odată cu „vorba străină”, şi noţiunea corespunzătoare şi atunci „cernerea şi clasificarea acelor elemente exotice pot da indicaţiuni preţioase relative la momentele culturale introduse din afară”[3].

S-a menţionat în repetate rânduri că moda a jucat în toate epocile un rol însemnat în acceptarea, în principal de către clasele dominante, a acestor împrumuturi. Problema este însă mai profundă, fiind vorba aici şi de un anumit grad de compatibilitate, în special spirituală[4], a popoarelor care vin în contact, compatibilitate care face ca elementele nouvenite în limbă să se perpetueze sau nu, să „prindă” numai în unele compartimente ale vocabularului spre deosebire de altele. Astfel, în timp ce turcismele se raportează, în afară de politică şi arta militară, la universul casnic, îmbrăcăminte, alimentaţie, unelte, meserii, comerţ, industrie etc., influenţele limbii greceşti, şi în special cele ale limbii slave, s-au manifestat cu deosebire în viaţa religioasă şi intelectuală.

Elementul slav în limba română este rezultatul unei stratificări de durată. „La vechiul strat slav pe care-l avem în comun cu bulgarii şi sârbo-croaţii se adaugă un altul în epoca folosirii limbii slave în cancelarii şi biserică... : unul de formă sud-slavă în Muntenia, altul datorat influenţei ucrainene... aceasta în special în Moldova şi Maramureş”[5].

Ţinutul Moldovei a fost su-

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

pus, în timp, contactului direct cu limbile rusă şi ucraineană, iar rezultatele acestei puternice influenţe se observă astăzi şi în antroponimia românească. Intensitatea cu care s-a desfăşurat acest fenomen a condus la faptul că, în unele cazuri, „elementele slave s-au împământenit la noi atât de mult, încât după ce unele nume au început să fie uitate de slavii înşişi, au fost reluate de dânşii de la români”[6].

Catagrafia de la 1774 înregistrează – pe lângă altele – şi populaţia de etnie slavă (în special rusă) din Moldova. Prezenţa slavilor în această regiune este atestată documentar, însă, mult mai devreme, unul dintre resorturile care au contribuit la dezvoltarea zonei (cu deosebire în centrele urbane) a fost şi prezenţa timpurie a meşterilor şi negustorilor străini. Domnia era interesată să atragă tot mai mulţi negustori străini, acordându-le diferite privilegii, deoarece aceştia desfăşurau o activitate comercială mult mai largă în comparaţie cu meşteşugarii interni (şi în afara graniţelor ţării), contribuind la prosperitatea oraşului[7]. Alături de armeni, saşi, evrei, greci etc. ruşii, şi în număr mai mic polonezii, sârbii şi bulgarii, sunt menţionaţi frecvent şi constant printre aceşti negustori şi meşteşugari.

Începând cu ultimele decenii ale secolului al XVI-lea, dar mai ales în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, coloniştii de origine slavă sunt deja parte componentă a populaţiei Moldovei, mulţi dintre ei aşezându-se aici definitiv. Astfel, în documentele vremii ni se spune că, pe măsura accentuării dominaţiei otomane, în Moldova „...va spori mereu numărul balcanicilor: bulgari, sârbi, turci, albanezi, greci, ruşi”[8].

În **Catagrafia sudiţilor din Moldova**[9] figurau, în intervalul 1824-1825, un număr de 2282 de sudiţi (capi de familie). Dintre aceştia 1005 se regăsesc în Iaşi: evrei – 432, ruşi – 115, moldoveni – 75, nemţi – 54, armeni – 51, lehi – 50, greci – 49, pruşi – 47, sârbi – 28, francezi – 25, unguri – 21, români – 14, lipoveni – 13, italieni – 10, bulgari – 4, saxoni – 4, elveţieni – 3, ardeleni – 3, bucovineni – 2, nemţo-francezi – 1, braşoveni – 1, danezi – 1, lehi-armeni – 1, greco-moldoveni – 1. Trebuie să facem menţiunea că unele dintre categorii se suprapun parţial sau total: românii desemnează, de obicei, braşovenii, deci, la rându-le, ar putea fi adăugaţi ardelenilor. Saxonii şi pruşii pot fi socotiţi ca germani, însă catagrafia îi diferenţiază de nemţi după provenienţă: germanii care nu vin din Saxonia sau Prusia aparţin nemţilor[10].

Inventarul antroponimic al localităţilor cu populaţie mixtă este

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

complex şi diversificat[11], el cuprinzând elemente eterogene, apărute în perioade diferite din evoluţia comunităţii; geneza lor este condiţionată, în primul rând, de factori extralingvistici. Din acest motiv, analiza unor asemenea elemente trebuie făcută într-un context istorico-social şi economic concret.

Trăind alături de populaţia autohtonă, schimbul bidirecţional de elemente la nivel lingvistic – antroponimic cu deosebire, pentru că la acesta ne referim – s-a produs de la sine. Pe de o parte, un mare număr dintre aceşti străini – şi îi avem în vedere aici pe slavi – au fost asimilaţi de către români, acest lucru având repercusiuni şi asupra numelor pe care le purtau. De foarte multe ori, doar menţiunea *rus*, *sârb*, *bulgar* sau *leah*, ataşată unui nume românesc, ne mai informează asupra etniei purtătorului său[12]: *Ioan Ionel, rusu; Ioan Crăciun, rusu; Toader Căpriţă, rusu; Niţă Anghel, rusu; Vasâle Negru, rus; Iordache Cibotaru, rus; Ion Chetraru, rus; Petre Buzdugan, rusu; Ioan Boţan, rusu; Petrache Chetraru, rus; Dămian Stoleru, rus; Grigori Surdul, rus; Ion Onofrei, rus; Petre Giurgiu, rus; Maftei Tudor, rus; Toader Bărdan, rus; Chirilă Cibotaru, rus; Iancu Ţambalar, rus; Toader Dănilă, sârb; Pavăl Gheorghe, sârb; Ioan Şărban, sârbu; Costandin Antoniul, sârb; Sâmion Stan, sârbu; Costandin Enachi, sârbu; Ilie Soponaru, sârb; Ioniţă Botezat, leah; Vasâle Botezatul, leah; Petre Rusul, bulgar; Ioan Ciorneiu, leah.* Dar şi în acest caz, deşi îi încadrează la sudiţi, chiar oficialităţile vremii oscilează, în anumite condiţii, în a-i considera străini, deoarece erau căsătoriţi cu pământence, aveau deja gospodării întemeiate şi, de multe ori, se botezau în religia creştină, schimbându-şi numele: *Iann* devine *Nicolae, Mattheiu – Nicolae, Pricopi – Constantin, Voicic – Ioan, Bartuc – Nicolae, Iurca – Gheorghie, Tatiiana – Elena, Zosea – Sofiia, Constantin* şi *Petru* (lipoveni[13]) – *Grigorie* şi *Vasilie*[14].

Căsătoriile mixte reprezintă unul dintre factorii care au dus, de la caz la caz, fie la adoptarea numelor locale, fie la păstrarea celor tradiţionale ale coloniştilor.

De asemenea, multe dintre îndeletnicirile practicate de către slavi[15] au devenit mai târziu nume de familie, pierzându-se adesea orice indiciu asupra provenienţei etnice a purtătorilor.

Pe de altă parte, lista numelor româneşti de botez şi de familie cuprinde un număr important de antroponime slave sau formate cu sufixe slave, multe dintre ele fiind active şi în momentul de faţă. Mai mult chiar, formula analitică de denominaţie (aflată în uz până la începutul sec. al XX-lea) se realizează după model slav şi

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

cu ajutorul unor elemente slave împrumutate, care exprimă gradul de rudenie – *sin, brat, zet, vnuc: Andrei sin Robusciuc, Arion sin Jalobă, Marcu sin Velciu, Mafteiu sin Negru, Matei sin Fedco, Ion sin Băncilă, Ion sin Bagăsamă, Radu sin Baciu, Chiriciuc sin Ţurcanul, Mihai sin Vlaicu, Neculai sin Gavril Covrig, Vasile sin Simion Rizac, Vârlan sin Lateş, Lefter brat Gavril, Lupul brat Niculai, Ilie brat Spătaru, Pavăl brat Liciul, Gligore brat Neculai, Hrihor brat văcar, Roman brat Pătăranii, Apostol brat Mardarie Vasâli, Pricopi zet Gliga, Lupu zet Răuţu, Luchian zet Irimia, Ştefan zet Năsip, Ivan zet pânzariul, Vasilachi zet rus, Ştefan zet Cojoc, Simeon zet Stratu, Panaite zet Vicol, Andreeş zet Cucul, Iure zet Durhaci, Arhirii zet Gherghiului, Radul zet Măgdoi, Ivan vnuc Mitroi, Dinu vnuc Iureş* etc. Primii trei termeni (*sin, brat, zet*) au rămas până astăzi în circulaţie ca nume de familie, având următoarele frecvenţe: *Sin* – 1.171, *Brat* – 21.195, *Zet* – 569[16]. Prezenţa sistemului slav de denominaţie şi a numelor slave de persoană în onomasticonul românesc presupune, în mod necesar, o cercetare a lor în diacronie. I. Pătruţ aprecia, de altfel, în **Onomastica românească**[17], că nu se poate face o departajare tranşantă în ceea ce priveşte calea prin care elementele slave au pătruns în limba română: fie ca urmare a relaţiilor strânse dintre români şi slavi, fie ca urmare a folosirii, timp de câteva secole, a limbii slavone în biserică, în administraţia şi diplomaţia ţărilor româneşti.

Dar, dincolo de împrejurările în care au pătruns la noi aceste nume, cert este faptul că ele sunt frecvent menţionate în catagrafiile de la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea. Prezenţa elementelor slave în onomasticonul moldovenesc, la 1774, este înregistrată sub mai multe aspecte. Alături de antroponimele pur slave (*Fiodor Molodinschi, Ivan Malenchi, Ivan Boroda, Hlihor Corotchi, Ivan Pianiţa* etc.) apar o serie de nume provenite din porecle slave, adaptate sau nu sistemului fonetic românesc: *Vasile Juravle, Ioniţă Popâtcă, Toader Cnigă, Dănilă Sotnicu, Vasâle Cireşne, Ion Vovidenie, Vasile Slivca, Vasile Crasni, Gheorghe Golodni, Vasile Verenie, Iordache Oteţ, Pricopie Bogorodiţă, Vasile Nescoro, Irimie Bogu, Lupul Zaeţi, Toader Zaiţă, Andrei Crujoc, Ion Volcul, Gheorghe Melnic, Andrei Perdun, Iachim Teplari, Ion Bogonos, Toader Volos, Ion Finichi, Ion Ladan, Ştefan Ocrain, Ştefan Stihi, Ioniţă Momce, Sâmion Zăvati, Andrieş Gorda, Petre Ceaica, Ion Colesnicu, Andrei Ribaca, Timofti Moroz, Aron Şcolnicul, Toader Nauc, Ştefan Naucă* etc. Altele, puţine la număr, au primit sufixe româneşti: *Petre Tverdic, Dumitru Pervişnic,*

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

Maxim Volcineţ, Vasile Tihincu, Ion Borodacea, Vasile Dubeţ, Vasile Ocraineţu etc. De asemenea, au fost înregistrate şi câteva antroponime compuse, în care fie că ambii termeni sunt slavi: *Ion Scorohogia, Ion Verduhlib, Toader Tverdohlib, Petre Crivonosi, Vasili Dobrotvor, Toader Sorocopud, Toader Bezliubii, Toader Vodovez, Tudosi Strâjboroda,* fie că numele a fost format prin îmbinarea unor elemente mixte: *Bezcuşcă, Beliboc, Sucnăneagră*[18].

Un număr mare de antroponime (la baza cărora se află un etimon românesc) s-au format, în această perioadă, cu sufixe slave[19]:

-**co:** *Bucatco, Ciumaşco, Malaico, Mălaico, Mutco, Ursanco, Vidraşco*.

-**ciuc**: *Babiciuc, Badiciuc, Baranciuc, Barbaciuc, Blidorciuc*, *Boiciuc, Bucătarciuc, Cafeciuc, Chisărciuc, Cobâlciuc, Comăndăciuc, Cursuciuc, Cuşmirciuc, Erbăciuc, Găinciuc, Jitarciuc, Lapciuc, Lopăciuc, Lupuşciuc, Mamiciuc, Minciuc*, *Mintenciuc, Moşişciuc, Năzărciuc, Negriciuc, Prisăcărciuc, Putreciuc, Sărăciuc, Sfiiciuc, Şapciuc, Tătărciuc, Ţiganciuc, Văcărciuc, Vorniciuc.*

-**encu**: *Ciubotarencu, Maţilencu, Vaculencu.*

-**enco**: *Diaconenco, Mutenco*.

-**inco:** *Gurinco, Bulibăşinco, Buşinco, Frumuşinco.*

-**inschii:** *Babinschii, Buzinschii, Cobâlinschii, Odainschii, Rogozinschii, Ruşâinschii, Trebuhinschii.*

-**iuc(u)**: *Babiucu, Bordeniuc, Copiliuc, Cureliuc, Curiliuc, Floriuc, Grapeniuc, Haimaniuc, Mamuliuc, Mititeliuc, Moscaliuc.*

-**ovici:** *Limbovici, Lupovici.*

-(**ov)schi(e)**: *Jidovschie, Ţigănuvschie.*

-**schii**: *Diaconschii, Dumanschii, Horiţschii.*

-**(ul)eac(u)**: *Aripeacu, Greculeac, Grosuleac, Lupuleac, Opăreac, Prescurneac, Ursuleac.*

După anul 1800, din cauza influenţei ruseşti, peisajul antroponimic ieşean „se completează” cu un număr tot mai mare de nume alcătuite cu sufixe slave (*-ov, -ev, -ovici, -evici, -ovschi* etc.). Dintre acestea, *-ovici* este folosit cu preponderenţă. De obicei, numele la care se ataşează sunt slave, dar productivitatea sufixului este probată şi de formaţiile cu teme româneşti: *Albovici, Barbulovici, Diaconovici, Iorgovici, Sandalovici, Ciupercovici, Tempovici, Ghimpovici, Lupovici, Achimovici, Ianculovici, Bunicovici, Cozmovici* etc. Fiind sufix patronimic prin excelenţă, evoluţia acestui element formativ a fost favorizată, la data respectivă, pe lângă o serie de factori de natură extralingvistică, şi de sensul lui identic cu cel al lui *-escu,* ambele exprimând relaţia de filiaţie[20].

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

Există şi multe situaţii în care românii îşi adaugă, în mod voit, terminaţii la modă[21]. Nume cu formanţi slavi apar în patronimele unor boieri moldoveni încă foarte devreme: *Costea Danovici* (1462), *Costea Orăşevici* (1448), *Giurgiu Jumătatevici* (1411), *Simion Negrilovici* (1548)[22] etc. Mai târziu, adăugarea acestor sufixe este şi un mod de a ascunde urmele unei origini umile sau de a sugera astfel o ascendenţă străină. Arhondologia Moldovei[23] cuprinde o întreagă serie de exemple de acest tip. „Ciupercovici – moldovan de loc... s-au aşazat la Târgu-Frumos şi ruşinându-să de adevărata strămoşească poreclă de Ciupercă... au aninat de porecla moldovenească pe sârbescul *-ovici*, ca să amăgească pe cei ce nu-l ştiu, că-i vro nobilă familie slavonă...” etc.

Răspândirea teritorială a sufixelor slave este, în intervalul de timp la care ne referim, destul de largă, susţinută fiind şi de anumiţi factori conjuncturali: poziţia geografică a ţării noastre şi relaţiile politice cu ţările slave învecinate. Cu timpul însă utilizarea lor în formarea numelor româneşti nu a mai avut aceeaşi intensitate[24].

Cunoaşterea componenţei şi a structurii onomasticonului românesc, în genere, este un act care presupune, în mod obligatoriu, o cercetare etimologică, stratificată a numelor; acest lucru însă nu este întotdeauna uşor de realizat, momentul apariţiei precum şi „descifrarea” provenienţei anumitor antroponime pierzându-se în negura vremii. Toate influenţele care s-au manifestat în antroponimie, indiferent dacă este vorba de cea turcă, greacă, slavă sau franţuzească, şi-au lăsat amprenta asupra antroponimiei noastre, aceasta rămânând, în esenţă, una profund românească. Iorgu Iordan remarca, de altfel, acea „rară capacitate a românilor de a asimila prin limbă, prin cultură, pe străini...”[25].

NOTE

[1] *Moldova în epoca feudalismului, vol. VII, partea a II-a, Recensământele populaţiei Moldovei din anii 1772-1773 şi 1774,* Academia de Ştiinţe a Moldovei, Institutul de Istorie, Chişinău, Editura Ştiinţa, 1975.

[2] Lazăr Şăineanu, *Influenţa orientală asupra limbei şi culturii române,* Bucureşti, Editura Librăriei Socec, 1900, p. XXXVII.

[3] *Ibidem.*

[4] *Ibidem,* p. CCLXXVIII.

[5] N. A. Constantinescu, *Dicţionar onomastic românesc,* Bucureşti, Editura Academiei Române, 1963, p. XXI.

[6] Şt. Paşca, *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului,* Bucureşti, 1936, p. 36.

[7] Dan Bădărău, Ioan Caproşu, *Iaşii vechilor zidiri,* Iaşi, Editura Junimea, 1974, p. 74.

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

[8] *Ibidem,* p. 88.

[9] *Catagrafia sudiţilor din Moldova* se găseşte în: Ioan Caproşu, Mihai Răzvan Ungureanu, *Documente statistice privitoare la oraşul Iaşi,* Editura Universităţii „Al. I. Cuza", vol. 1 şi 2, Iaşi, 1997.

[10] *Ibidem,* vol. 2, p. 1.

[11] Mai ales în cazul interacţiunii şi convieţuirii unor populaţii care au sisteme lingvistice neînrudite (de exemplu, român-slav).

[12] În cazul indivizilor care poartă aceste determinante: *rus(u)*, *sârb(u), bulgar(u), leah(u)* se cere şi o anumită prudenţă în a afirma că ei sunt de origine slavă, poreclele fiind adesea rezultatul anumitor legături (fie şi tangenţiale) pe care persoanele le-au avut cu etniile respective.

[13] Lipovenii trec de la ortodoxismul de rit vechi la cel de rit nou.

[14] Exemplele au fost luate din *Condică pentru botezaţii carii din alte relighii au vinit la pravoslavnica credinţă,* care se găseşte în: Ioan Caproşu, Mihai Răzvan Ungureanu, *op. cit*.

[15] Majoritatea sârbilor erau precupeţi şi cârciumari. Ruşii se aflau în număr mare printre meşterii pietrari, teslari, ciubotari, caretaşi, olari, cârciumari sau precupeţi. Lipovenii practicau pescăria. Lehii trăiau din pietrărie, ciubotărie, stolerie, lăcătuşerie, zugrăvie, caretăşie, dar erau şi ceasornicari, crâşmari, făcători de strune.

[16] Baza de date din arhiva Laboratorului de onomastică de la Facultatea de Litere a Universităţii din Craiova, laborator fondat de prof. Gh. Bolocan.

[17] I. Pătruţ, *Onomastica românească,* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, p. 26.

[18] Există multe cazuri în care antroponimul este format dintr-un prenume rusesc şi o poreclă românească: *Ivan Chin, Fodor Cătun, Ivan Lunescul* etc.

[19] Includem aici exemple de nume în care sufixele au fost ataşate la porecle şi supranume. Frecvenţa antroponimelor cu sufixe slave este însă mult mai mare dacă avem în vedere numiri ca: *Androniciuc. Lăzărciuc, Dumitriuc, Năstăciuc, Nastasiiuciuc, Onciuc, Petreciuc, Grigorciuc, Petriuc, Gavrilaşco, Iosâpciuc, Iordachinciuc, Manoilciuc, Martinovici* etc. în care formantul este adăugat la un nume propriu (prenume sau „nume de familie").

[20] Documentele slavo-române abundă în exemple de acest tip: Isaia *Gârdovici* fiul lui Gârdea (1409), Giurgiu *Jumătatevici* fiul lui Oană Jumătate (1411), Cozma *Şandrovici* fiul lui Şandru (1414), Costea *Dragoşevici* fiul lui Dragoş (1436), Costea *Andronicovici* fiul lui Andronic (1437), Costea *Danovici* fiul lui Dan (1437), Petrică *Iachimovici* fiul lui Iachim (1453), Petrică *Hărmanovici* fiul lui Hărman pârcălab (1492), Petre *Cârcovici* fiul lui Cârc (1545), Grigore *Liciulovici* fiul lui Liciu (1558), Grigorcea *Crăciunovici* fiul lui Crăciun (1594), Ştefan *Ştefanovici* fiul lui Ştefan logofăt (1611).

[21] De multe ori adoptarea unor nume ori a unor formanţi a fost un act impus. Al. Bocăneţu în *Istoria oraşului Cernăuţi pe timpul Moldovei* (în *Codrul Cosminului*. Buletinul „Institutului de Istorie şi Limbă", VI, 1929-1930, Cernăuţi,

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)

Institutul de Arte Grafice şi Editura „Glasul Bucovinei", 1930, p. 137-238) arăta că „dacă la ţară, cu toată favorizarea imigraţiunilor rutene în părţile nordice ale Bucovinei ... şi a aducerii de colonişti nemţi şi unguri în părţile Sucevei şi ale Rădăuţilor, totuşi caracterul românesc al acestor regiuni n-a putut fi alterat de loc, la oraşe opera de desrădăcinare... a românismului a dat roade". Cu toate acestea, în *Tablou de numele proprietarilor din oraşul Cernăuţi, pe la anul 1787 alcătuit după protocolul şi planul Pitzelli* (*lucr. cit.*, p. 208-238) se regăsesc, pe lângă nume care au la bază o meserie, şi o serie de antroponime româneşti, provenite de la porecle şi supranume: *George Ciuntuliac, Mariuţa Ursuliasa, Ioniţă Căpăţină, Ion Zama, Constantin Lupu, Damian Holban, Dumitraş Crivuleţ, Ştefan Bumbac, Costachi Porcilă, Ion Durduc, Teodor Burlă, Panaite Ştirbul, Aniţa Burloaia, Ştefan Surdu, Ştefan Veriga, Vasile Soare, Sandul Nepoţel, Simion Cocoran, Teodor Verdiş, Manoli Chiseliţa, Teodor Mustiaţa, Teodor Prepeliţa, Costachi Potlog, Barbăneagră.*

[22] N. Stoicescu, *Dicţionar al marilor dregători din Ţara Românească şi Moldova (sec. XIV-XVII),* Bucureşti, Editura Enciclopedică Română, 1971; vezi şi exemplele de la nota 72.

[23] Constantin Sion, *Arhondologia Moldovei,* Bucureşti, Editura Minerva, 1973.

[24] Cauzele care au determinat sau au alimentat procesul demodării numelor slave sunt – după I. Pătruţ (*op. cit.,* p. 28) – asimilarea slavilor, apoi introducerea limbii române în biserică şi administraţie şi, de asemenea, legalizarea, din punct de vedere juridic, a formei corecte (întregi) a numelor, atât a prenumelor, cât şi, în regimul numelui dublu, a numelui de familie. Demodarea a fost determinată şi de o altă cauză: aproape toate sufixele componente ale acestor nume funcţionau numai în antroponimie, nu şi în lexicul comun.

[25] Iorgu Iordan, *Dicţionar al numelor de familie româneşti,* Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1983, p. 15.

BDD-A20773 © 2006 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 02:42:02 UTC)